

10702.
~~14303~~
106 ~~244~~

A. E. B.

Nus piltidega

Laste
rõõmustaja

Motto:

„Ma vaatan taeva illesie,
Eiis tuleb meelde see:
Et seal üks hea kirjane
Ma tema tallele.“

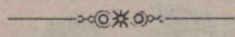
Tallinnas,
J. Eihna raamatukaupluse kataloogi
trükitud.

I4303-
I. 4313.

Nus piltidega

Laste röömustaja.

Motto:

"Ma waatan taewa ülesse,
Eiis tuleb meelde jee,
Et seal üks hea karjane
Ma tema talleke."

A. C. B.

Tallinnas.

Trükitud J. Eihna raamatukaupluse kulusga.

Довв. Цепвурою. — Юрьевъ, 26 Ноября 1903 г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

43457

Типографіи Г. Матизена и А. Лаурмана, въ г. Ревель,
Никольская улица № 16

A, a,

A, a,

A, a,

Kirik, lapujuked,
Tõuske
färnest ülesse.
Waadake,
päemake:
On ju üsna
förges.

Ruff.

B b

B b

B b

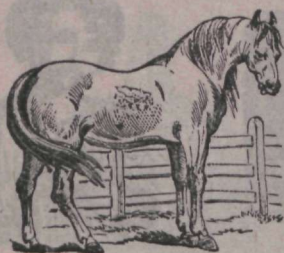

D d

D d

D d

Talwel jää peal.

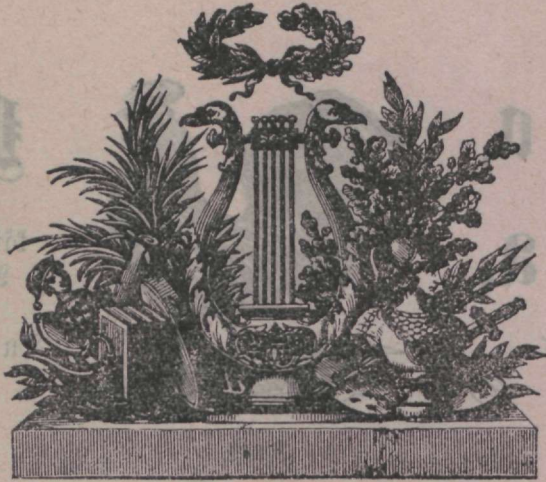

Hobune.

Härg.

G e
E e
E e

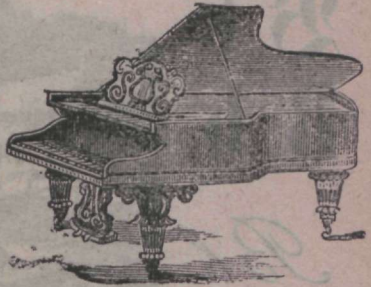

G g
G g
G g

Wõidu fannel pärjaga.

Kõljati pea.

Klawer.

Türklane.

Paluja laps.

S h

H h

S h

T i i

I i j

T i i

Wiiruki altar.

Talu õues hommikul.

Purstaew.

Ingel

Q

K k

Q q

L l

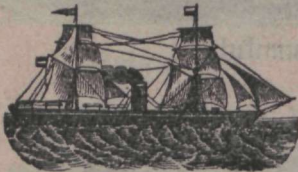
L l

L l

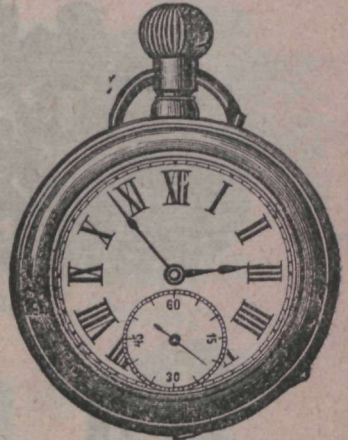
Qurjulaew.

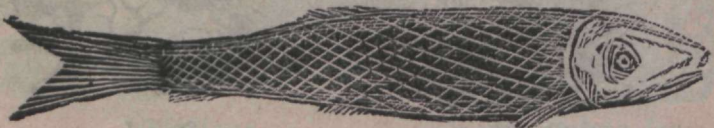
Qnimeſe käſi.

Qurulaew.

Qaſtukell.

Qala.

M m

M m

M m

Roosikrants.

N n

N n

N n

Paualfell.

Kannel.

Sõmbleja.

Köögiriistad.

O o

O o

O o

Sõmbluse masin.

P p

P p

P p

R r

S s i st

R r

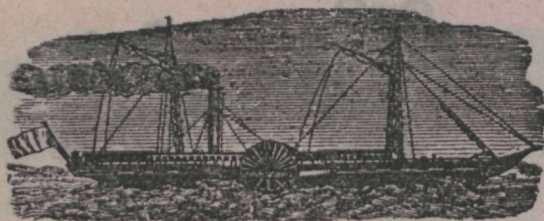
S s

R r

S s

Möisnik.

Laew.

T t

U u

T t

U u

Reisen durch die ganze Welt.
Shu ehf tuule laew.

T t

Wäike auru laew.

U u

W w

W w

W w

Rist.

Roosikimp.

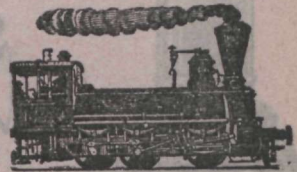
Ä ä

Ä ä

Ä ä

Siina laevad.

Raudtee masin.

Ö ö

Ö ö

Ö ö

Hi.

Koer.

Viinl.

Ü ü

Ü ü

Ü ü

1003

1003

1003

1003

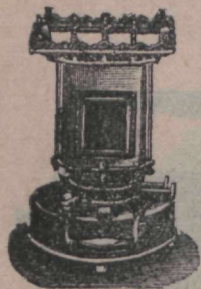
S õ

õ ô

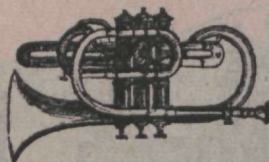
S õ

Sõulumees.

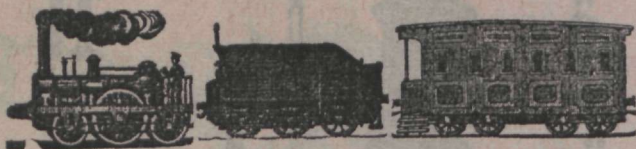
Petroleumi küt.

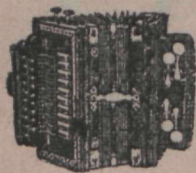
Pajun.

Kannel.

Raudtee masin waguniga.

Harmonika.

Ratas.

Krants.

Tool.

Meie Weneriigi Kull.

Raud kübar.

Sumala kümme käsku.

Pia nimo.

Saapad.

Sead.

Dinaš.

Kristiņu walguš.

Daene Paatsjarus rikka mehe wārawas.

Wiisik: Jumal maa ja taewa Looja.

Tulge lapsed, Jeesus kutsub	Laulge temal' Hosianna
Teid nüüd jõulu rõõmule;	Ta te' kallis Peastija,
Ta teid õndjaks teha tahab	Jeesus teie õnne tooja.
Jeesus kes t'e sõbrake;	Dma taewa walgega;
Andke waimus nüüd tal' juud:	Ta teil' meele tuletab,
Ta teil' kingib taewa hiiüd.	Et teil' taewas ofaks jaab.

Jesuse palwe.

Meie Isa, kes ja oled taewas!
Pühitsetud saagu sinu nimi. Tulgu
meile sinu riik. Sinu tahtmine sündigu
kui taewas, nõnda ka maa peal. Meie
igapäewast leiba anna meile täna päew.
Anna meile andeks meie wõlad, nõnda
kui meie andeks anname oma wõlglas-
tele. Ära saada meid mitte kiusatuse
sisse waid peasta meid ära sest kurrjast.
Sest sinu päralt on riik, ja wägi, ja
auu igaweste! Amen.

Sommiku palwe.

Sinu nimel, oh Jeesus, tõusin ma sell kallil hommiku
tunnil üles. Oh hoiu ja kaitse mind ise ja hoiu mind ja minu
omaksid kõige kahju ja kurja eest, nii et ma sinu hea ja armas
laps wõiks olla, kõige inimestele sõnakuulelik, nii et nad mind
armjaks ja kalliks peaksiwad.

Wiis: Oh Jeesus, Kristus! tule ja.

Et mööda läinud pime öö,
On, Issand, sinu armu töö,
Et kahju jäi m'ust kaugele
Ja kätte jõudis walgele.

Sööma ajal.

Enne sööma.

Kõikide silmad, oh Issand, loodavad sinu peale, ja sina annad neile nende rooga omal ajal. Sina teed lahti omad helbed ja rohked käed ja täidad kõik, mis elab hea meelega. Muu olgu Isale, Pojale ja pühale Waimule nüüd ja igaweste! Amen, Halleluja!

Omäl wiisil:

Su nimi püha olgu,
Oh armas Jumal! meil,
Su riik ka meile tulgu,
Mis tahad sündku weel!
Ja leival' jätku anna,
Mei' patud süüks ä' arwa,
Waid peasta kurjast meid.

Pärast sööma.

Tänage Issandat, sest tema on hea ja tema heldus kestab igawest. Meie täname sind, oh Issand Jeesus, selle söögi ja joogi eest, mida ja meile täna omast heldest armust oled jaganud. Oh sööda siis ka meie hinge oma taewa mannaga. Amen!

Wiisil: Mu süda ärka üles.

Oh Sumal sinu sõna,
See magus hinge manna.
Ka meie hinged toitku;
Meid õige tee peal hoidku.

Õhtu palwe.

Armas ja kallis taewane Isa! mina kiidan ja tänan sind kõigest südamest, et sa mind jeda armast õhtut oled lastnud näha jaada. Oh anna mulle kõik mu tänapäewased patud ja üleastumised andeks, millega ma sind, oh Jeesus! olen kurvas-tanud. Sinu hoole ja kaitsmise alla annan ma ennast ka sel-lel tulewajel ööl. Võta mind kui kanapojukest oma tiiva alla ja lasse mind homme hommikul sind kiites ja tänades omast une-woodist ülesse tõusta. Sinu hoole ja kaitsmise alla annan ma oma ihu ja hinge, oma armsaid wanemaid ja omakõid. Seda tee oh Issand! Amen.

Wiisil: Soia meid ja õnnista.

Wärsind olen, hingada
Tahan ma, jest uinun ka.
Taewa Isa walwa sa
Minu üle armuga.

Wäike karjane.

Dmal wiisil.

Ma olen wäike karjane,
Null' loodud laulja keel,
Sest laulan kui üks lõoke
Sa rõõmus minu meel.

Ma waatan taewa ülesse,
Eiis tuleb meelde see,
Et jeal üks hea karjane,
Ma tema talleke.

Sind kallis taewa karjane,
Ma tänan südamest
Et hoiad, kaitjed heldeste
Mind oma tallekest.

Jesuse nimi.

Wiisil: Mu elu Kristus ise.

See nimi — Jeesus armas
Dn iga lapsele,
Üks Paradiis ka mulle
See nimi tõeste.

Nii kانا kui ma elan
See nimi armsaks jäeb,
Mu ülem rõõm ka wiimaks,
Kui hing siit üles lä'eb.

Ka minuga weel palju
Reid on siin ilma peal,
Kes rohkest' rõõmu tundwad
Sest kallist nimest weel.

Eiin usume ta siisse,
Ei film näe teda teal.
Mis rõõm, kui teda taewas
Eiis näha jaame jeal.

Pühaõhtu = jõömaaeg.

! Jesus jõidab emaeßliga Jerusalemma linna fisse.

Kuke-laul.

Kufed kurjad kiskuma,
Kanab kanged karjuma;
Laps, oh ära nõnda tee —
Dle mõistlik, tajane.

Kuff on tore kuningas
Dma alamate seas,
Hoolas toitu otsimas,
Walwas walda kaitjemas.

Kuff on nobe noffima,
Wiledam meel siplima;
Laps, nii ole usin ja —
Kirjast tarkust otsima.

Uga Kuff ka laulab heast'
Hästi waljust', üsna peast:
Kuke järel õpi ja
Služaste laulma ka.

Lapse usu wägi.

Mõne aja eest oli mul see rõõm, oma endist kooli sõbra näha, kes nüüd ühe juure kohtu ametnik on, kes oma koolipoisina juure kooli peal ja ka pärast seda päris uskumata inimene oli, aga nüüd tõsiselt, alandlikult ja usklikult ristiniimeselt on saanud.

Teda ei olnud keegi prohwešsor ega õpetaja, waid üks wäike laps meele pöörmisele saatnud.

Kuidas see sündis, rääkis ta mulle ise, ja ütles: Teie teate, et mina noore mehena ennast usu asjult täieste eemal hoidsin. Mu waga ema palwed nähti minu kohta täieste ka-

duma läinud olema. Jumal oli mulle ainult üks sõna, mida ma peast teadsin, ja Jesust Kristust pidasin mina üheks auu-
faks, targaks meheks, kes oma õpetuste pärast weretunnistaja
furma juri. Mis piibel taewast ja põrgust rääkis, seda pidasin
mina üheks jampsimise kujutuseks. Aga siisgi kaswatasin
mina, kui ma olin omale perekonna asutanud, omad lapsed
kristlikus waimus. Sest ma teadsin seda selgeste, kui häda-
ohtlik see minu arwates näitas olewad, kui lapsed kombliku elu
kaswatuses ka juba waratselt ebanu ohwriks langewad, see läbi,
et neid usutadi nägemata waimusi kartma, mida mina omas
südames küll täieste kaswatus-wastaliseks asjaks arwan.

Mina olin ka palju noori mehi näinud ja tähele pan-
nud, kes mõnesuguse patu sisse oliwad sattunud just selle
läbi, et neil enam südames Jumala kartust, ega waimude riigi
walitsejate wastu auustamist ega lugupidamist ei olnud. Siis
arwasin ma Jumala kartuse õpetust, ainult laste ja rumalate
inimeste hirmutuseks tarwis olewat, et neid seega kõlbmata
eluwiihides eemale hoida.

Ühel õhtul sain ma oma lapse käest selle üle selget tun-
nistust, kelleks mina Jumalat pidin pidama. Minu abikaasa
ütles mulle, et meie wäike Kaarel täna wäga üleannetu olnud.
Mina taplesin lapsega tõsijelt ja pöörasin oma näo pahaselt
temast ära! kui ta siis woodi wiidud sai, lamas ta wähe aega
üsnä wäiksel weel seal, aga korruga hakkas ta waljuste nutma
ja lufsuma, Ma läksin tema juure ja küsisin: „Kaarel miks
sa nutad?“ Esimalt wõis tema waewalt rääkida, siis üt-
les ta, „Oh isa, need inglid!“ Siis pannes küsisin mina:
„Koh mu laps, mis sa sellega tahad ütelda?“ Inglid on
nüüd seda kõig ülesse kirjutanud, armsa Jumala raamatusse. Poisi
heal kadus krampliku lufsumise sisse ära. „Sa muidugi on
nad seda teinud!“ — ütlesin mina; see tuleb sellest et sa
ema wastu nii sõna kuulmata oled olnud. Oh isa! — kas
ei wõi see siis mitte jälle raamatust ära kustutatud saada?“

õhtas laps ja pööris kartlikult oma filma pisaratega nutust nagu minu poole.

Mind liigutas väga see väike patu kahjatsew patune; ma pidin siisgi seda mõtet temale ligemalt seletama, et lapsele rahu saata. Mina ütlesin siis: „Tah Kaarel, sinu üleandetuise kuri tegu võid jälle ära kustutatud saada, aga sa pead armast Sumalat paluma, et ta seda sulle andeks annaks!“ — Ah ja isa; ütles pois ennast ülesse ajades, seda tahaks mina teha, pean ma ehk põlwili langema; see on ehk parem?“ Tah minu laps, las aga põlwili.“ Silmapilk oli Kaarel woodist pörandal, ta filmad hiilgasivad; ja kui ta wähe aega jelle üle oli järele mõelnud, ütles ta: „Jsa, ma usun, see on parem kui ja ka minu juure põlwili lased, siis teeb armas Sumal seda ennemalt!“

Mina olin kui ühes kitsikuses: sest see oli mulle wastu meelt ja õpimata töö, ja ma oleks ennem ei tea, mis ära annud, kui et oma eneste suguste ees seda oleks teinud, nagu ilma tahtmata langesin ma tõeste oma lapse kõrwa põlwili!

„Dh isa! palu nüüd ka sina minu eest; ja võid armsa Sumalale kõik palju paremine ütelda!“ Tah, — ma palusin siis; muidugi ühe išeäraliku tundmusjega — ma tundsin enese sees üht ära rääkimata imelikku asja. —

Kui ma Amen olin ütelnud, tõusime meie ülesse ja Kaarel küsis ühe niisuguse tõsidusega mis, mind üsna wärisema pani: „Kas on see aga nüüd üsna tõeste ära kustutatud, mis minust selle juure raamatu sees seisis?“ Tah, mu laps! seda võid ja üsna kindlaste uskuda! Vühikese aja järele küsis ta jälle, mis asjaga on inglid seda ära kustutanud, kas ühe wammiga? Ei Kaarel, — meie Dnnistegija werega!“ Kaarel jäi tül aega wait, siis pööris ta ennast ümber ja ütles: „Jsa, on sinu nimi ka kord juba selle raamatu sees olnud?“ „Tah, ei mitte ükskord, waid mitu tuhat korda!“ Ja emal ka, kas tema on ka pattu teinud?“ „Tah!“ „aga et teie patud ole ka ära kustutatud?“

Selle küsimiste juures tuli minu peale kartus ja wä-

ristus; see oli mulle, nii kui ei seisaks mina enam oma lihase lapse, waid igawese kohtumõistja filmade ees. Waitse, maha rõhutatud healega wastasin mina: „Ma usun, jah — ka meie patud on juba ära kustutatud!“

Oma selja tagant kuulsin mina salajat nutmist; minu abikaasa oli minu selja taha tulnud ja oli kõik minu rääkimist lapsEGA, pealt kuulanud. Ta langes rõõmu pisaral minu rinnanajale ja mina tõmbasin teda ka oma juure põlwele peale ja siis palusime meie: isa, ema ja laps armulist ja halastajat Sumalat, kes meile wõeraks oli tulnud, ja meid ära eefinud, Jefuse were wäega ülesäratanud ja Sumala lapsiks wastu wõtnud.

Nüüd usume ka meie jeda kindlaste, mis wäike Kaarel enne meid oli uskunud, ja seega olid minu uskliku ema ja armsa abikaasa alalised palwed, minu hinge õnnistuse pärast kuulnud, ning mind ja minu peret Sumala lapsiks wastu wõtnud.

Kas ei kinnita meile see lugu, uueste jeda suurt wäge ja jõudu, mis Sumal ristimise läbi laste jüdamesse wõib panna, neid oma armsaks lapsiks wastu wõttes, oma püha Waimu annetega neid ehitades, ja ka suurt usu jõudu ja wäge nende sees paista lastes, nagu jeda selle wäikese Kaarli juures nägime, kes oma isa äratajaks jai.

Sumal andku, et kõik, kes jeda lugu kuulewad ehk loewad, ka Kaarli elawast usust äratatud saaksid, ja selle usu wäge ja wilja maitseksid. Siin saab ka see sõna tõeks mis Taawet ütleb: „Noorte ja imewate laste suust oled ja omale wäge rohkestes walmistanud.“ Taaweti laul 8,3. Weel üks sõna teile armsjad emad ja naised: „Teie ärge jätke iialgi alandliku ja uskliku eestpalwet oma poegade ja tütarde, meeste ja laste eest palumata. Olge kannatuise ja tajandusega aland-

litu elu wiisi ja lahke, rõõmsa meelega, aga kõige rohkem Sumaliku armastusega oma mehe ja laste eesmärgiks.

Tõeste, ka Teile saab see õnnis aeg tulema, nagu jellel emal ja naisel, et teie ühes oma meeste ehk poja ja tütardega jaate Sumalat paluma, kiitma ja tänama.

Rebane ja haned.

(Mõistu jutufene.)

Rebane trehwas kord oma warga jaagil ühe parwe raswase hanedega wastastikku. Wana reinuwader naeris iseene eette: „ma olen siia just kui kutsutud külaliseks trehwanud tulema, nüüd wõin ma neid kõik üksteise järele äraägistada ja nahka panna. Haned hakkasiwad surma hirmuga kaagetama, kargasiwad püsti ja tahtsiwad lendu pista, mis neile nende raskuse kohta sugugi korda ei läinud. Kui see nõu ei aitanud, siis hakkasiwad nad werejämulist kelmi haledaste paluma, et ta nende peale halastaks ja neile armust elu kingiks. Rebane ei tahtnud sellest aga midag teada ega kuulda, waid ütles uhke kõrkusega, keelt limpsates: „selle juures ei ole enam ühtegi armu ega halastust, waid teie peate surema!“ Seal wõttis nende seas üks julgem jüdan ja ütles: „kui meie juba nii noorelt peame surema ja jeda ilust maailma jumalaga jätma, siis näita meie wastu weel ometigi jeda wiimast halastustki weel üles ja luba meid enne weel kord palwet teha, et meie oma pattude sees ei sure ega sinu hinge peale siit maailmast ei lahku. Kui see on sündinud, siis tahame endid kõik ritta seadida, nii et ja meie hulgast need kõige toekamad ja raswajemad lohe wõid wäljawalitseda.“ „Jah tõeste,“ wastas rebane, „see on tark mõte ja waga palwe. Paluge, ma tahan jeda wagusi ära oodata.“ Seal hakkas esimene lohe oma pitka palwet lugema: „gaa! gaa!“ ja et ta sellega nii ruttu ei näitanud walmis saama, hakkas ka teine lohe oma esimese seltsime-

hega: „gaa! gaa!“ edasi jorutama. Nüüd ei läbenenud ka teised enam kauemaks wait jäeda, waid hakkasiwad kõik koortis kaagetama. Seda surma palwet aga juhtus kogemata jääger oma koeraga kuulma, millest ta kohe arwas, et seal midagi išeäralist asja pidi olema ette juhtunud. — Ta tuli sinna ja laskis wana reinuwaderi maha, mille tõttu haned seekord weel terve nahaga peasesiwad. — Oma surma palwet ei ole haned sellest päewast jaadik enam ära unustanud, waid see on neile surmani meelde ja pähe jäenud, millest nende järeltulew jugu weel ikka mõistab palwetada.

Ihnus ja tänamata poeg.

Kord istusiwad mees ja naene jööma laudas, praetud hani ees, mida nad parajaste lõuna eineks hakkasiwad wõtma. Seal nägi mees, et tema wana isa alnast mööda tuli, ruttu kahmas ta prae waagna laua pealt ja peitis seda woodisje, teki alla. Wana isafene astus selle peale tuppa ja palus omale juua anda. Oh! neil küll wärste kali astjas oli, ei raatfinud ta seda siiski oma wana hallipeaga ijale juua anda, waid wanafene pidi külma kaewuweega leppima.

Wana isafene läks selle peale sealt ka kohe jälle ära; nüüd läks poeg woodi teki alt praetud hane uueste lauale tooma. Kui ta teki üles tõstis ja selle alt jeda ärawõtma hakkas, siis oli sellest suur kärnkonn saanud, kes temale wastu pahemat palet kargas ja sinna ka kohe sinni jäi, just kui oleks ta sinna kaswanud; kui teda sealt keegi ära tahtis wõtta, siis waatas ta hirmsa waatega sellele otja, kui tahaks ta tema oma filmi kinni karata; niiviisi ei wõinud teda sealt keegi ära wõtta. Seda kärnkonna pidi nüüd see tänamata poeg igapäew jootma ja jootma, muidu hakkas ta tema filmnägu werisets närima. — Rõndawiisi elas ta kärnkonnaga surmani ühes. —

Kui ta ära suri, siis kadus sealt see kärnkonn iseenejest jälle ära. — Sellepärast auusta oma isa ja ema, et sinu käsi hästi mõiks käia ja sina kava elada maa peal.

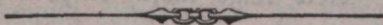
Kolm laiska.

Ühel kuningal oli kolm poega, kes temal kõik ühtewiisi armsjad oliwad, sellepärast ei teadnud ta jeda ijegi, kellele ta oma kuningriigi pidi jätma. Kui ta oma surma juba lähedal tundis olema, kutsus ta neid oma surma woodi ette ja ütles: „minu armsjad lapsed, ma olen ühte asja wälja mõelnud, mida ma teile ka kohe tahan awaldada: „see, kes teie seast see õige laisem mõistab olla, see peab minu järeletulijaks kuningaks saama.“ Seal ütles see kõige wanem: „isa, siis on see kuningriik küll minu päralt, sest et ma nii wäga laisk olen, et kui mulle magama jäädes, laest prügi filma kukub, siis ei wiitsi ma jeda sealt wälja wõtta, sest et ma selleks liiga laisk olen.“

Teine ütles: „isa, see kuningriik jääb siis küll minule, sest ma olen nii laisk, et ma oma jalgugi tule äärest ära ei wõta, kui need kas jõöks põlekšiwad.“

Kolmas ütles selle peale: „isa, see kuningriik on tõega minu päralt, sest et ma nii ütlemata laisk olen, et ma kõiki oma kaela ümbert ei hakkaks äraldikama, kui mul küll see kõige terawam nuga käes oleks, sest ennem laseks ma ennast üsna rahulikult ülesse puua, kui et oma kätt selleks peaks hakkama waewama.“

Kui surija isa jeda kuulis, ütles tema: „Sina pead minu järele kuningaks saama.“

Su tiiva alla wõta.

14. September 1796 aasta oli väga raske aeg Heskia suur-härtfogi riigi Eisbergi linnatejel, mis metsjalise linnumägede meerul seisab. Dõl, umbes kell 10 ajal läksiwad sealt põgenema aetud Prantsuse sõjawäe jäud läbi. Nad lastsiwad wana auusat õpetajat Jakob Kochi, kes neile armu paludes wastu oli läinud, püsihga maha, ja süütasiwad pärast linna, kui nad seal mittu tundi oliwad riisunud ja ilma süüta inimesi tapnud, igast küljest põlema, nii et kogu linn maani maha põles. Wäljast poolt linna, wäikese mäe künka meerul seisis üks majakene milles üks ema oma haige lapse haige woodi ääres walwas. Hirnu ja kartuse pärast oma haige lapse eest, ei usuldanud ta jellel karedal Septembri kuu ööl metja põgeneda, nii kui seda suurem jägu inimesi oli teinud. Kui püsi lastmine tema kõrwu kostis ja põlewate majade suits kogu orgu täitis, siis jai waene naene täis hirmu ja surma ahastust; ta pani wäljast poolt ukse riivi ja heitis haige lapse woodikese ette põwlli. Nii seisis ta tükk aega omas otjatumas hirmus, kuna ta kõigest kehast wäriwes. Ta kuulis wihaste soldatite wandumist ja hädaliste appi hüüdmise kisa kõrwu kostma, kunni ta wiimaks tema ukse peale püsi päraga jai wirutatud. Wana, mädanenud üks ei suutnud kuigi kaua nende lõõkidele wastu panna. waid langes peagi sisse, kust üks wihane Prantslane püsi tikuga sisse tormas ja naise kallale tungis. Surnuks kahwatuma näuga kattis naine wäriwewa kättega haiget last, kuna ta meelearaheitlikult neid kallid Paul Gerhardi laulu: „Riüüd hingwad inimesed,“ kahetsama salmi sõnu, palus: —

Su tiiva alla wõta
 Oh Jesus, hästi kata
 Mind, oma lapsusest.
 Kui saatan tahab neelda,
 Siis lasse inglid keelda
 Meid kõige kahju, kurja eest.

Seda kuuldes ja nähes lasi metslik waenlase soldat oma ülesse tõstetud püüsi tiffu mahalangeda, astus haige lapse woodi ette ja pani oma kareda kae tajakesti lapse pea peale. Tema mokad näitajiwed palwes liikuma, kuna suured filmawee pijarad üle tema päewast ja tuulest pruuniks põlenud põskede weeresiwad. Siis andis ta emale kätt ja läks sealt waitjelt, sõnalaujumata minema. Kui naine natuke aja pärast maast ülesse tõusis ja waitjelt aknast wälja waatas, seal nägi ta Prantslast, püüis õlal, ühe pirnipuu all, mis ukse ees kaswas, otjegu wahi peal olema, et oma feltjimehi teelda majasje tungimast. Alles siis, kui kõik soldadite salgad sealt oma rööwitud jaagiga juba mööda oliwad jõudnud, läks tema sealt ära. — Waata, mis palwe wägi ja Sumala kartus korda oli saanud.

Sellamal wiisil.

Ka teil, mu armjad, olgu
Hea õõ, ning ärgu tulgu
Teil häda, waewa ka.
Head und teil' Sumal andku,
Ring jängi ümber pandku
Ta omad inglid walwama.

Sina pead pühapäewa pühitsema.

Üks auusameelne ja jumalafartlik sepafell tuli omal ameti reisil ühte linna ja sepameistri sepikotta, kus hommikust õhtuni tubliste tööd sai tehtud; see oli temale wäga meeltemööda, sest et ta töö armastaja inimene oli. Kui aga lähem pühapäew kätte tuli, tehti seal ühtelugu tööd edasi, nii et seal muud orila healt kuulda ei olnud, kui lõõtsa wuhin, mis temale sugugi meelt mööda ei olnud; ta oleks heameelega kirikusse läinud, et seal Sumala sõna kuulda ja sellega oma juremata

hinge kofutada. Meister aga tahtis oma taskuid, kuumawa rauda tööst, kullaga täis täita ja mõtles iseenejes: „Miks pärast ei peaks minu töö ka mitte pühapäivil kullast põhja olema?“

Mõni aeg katsus meie auus sepajell seda väljakannatada jest et ta oma nut meistrit nii koha pahandada ei tahtnud. Ilma pühapäewa pühitsemata ei suutnud ta aga kaua töötada. Ta wõttis selleks südant, läks meistri juure ja ütles: „Meister, ma ei wõi kauem ilma Sumala sõnata elada, jest kui ma pühapäewal pean tööd tegema, siis olen ma kogu järgmine nädal kui üks pool inimene; olge sellepärast nii hea ja lubage mind pühapäivil priiks, et ma kirikusse wõin minna.“ Meister aga wastas: „Si, minu armas, see ei lähe korda; sinu kord on täna üle kõigi sellide olla, ja peale selle, kui üks ära lähaks, siis ei läbeks ükski enam tööle jäeda, mille tõttu kõik töö seisma peaks jääma.“ „Ilma Sumala sõnata ei suuda ma elada,“ wastas jell. „Teie teate, et ma töö peale mitte laisk ei ole, kuna ma ka Teie kahju ei soowi; aga see ei lähe, ja mille tõttu olen ma siis weel pealegi üks ristiinimene, kui ma mitte pühapäewagi ei pühitse, mida Sumal ise meie hingamise päewaks on seadnud?!“ —

See kõne oli meistri meelest väga imelik, nii et temal selle kohta juba pillamise sõnad keele peal seiswad; kui ta aga korraks omad silmad jelli tõhise näu peale oli löönud, siis mõtles ta wähelega ja ütles: „Noh, et mine siis minugi poollest kirikusse, kui sul selleks nii juur himu on. Ühte asja aga palun ma siiski tähele panna: Kui häda töö käsil on, siis pead ja ka pühapäivil oma koha peal platsis olema.“

Kes oli nüüd rõõmsam kui meie sepajell! lähemal pühapäewal tõmbas ta puhta kuue selga, wõttis lauhuraamatu kaenla alla ja läks kirikusse. Ühte jähärdust ilust ja armast päewa ei olnud ta kaua aegagi maitanud; jutlus ja Sumala sõna kofutas tema hinge ütlemata wäega, nii et meie sepajell rõõmus kui linnukene oli.

Nädal läks jelle järele rahuliku töötegemisega mööda,

aga kui laupäew kätte jõudis, ütles meister tõsiselt: „Homme on kiire töö, sellepärast pead sina tööle jääma.“ „See küll,“ vastas jell rahulikult, „kui see teifiti ei lähe, siis peab see ju nii olema.“ — Särgmijel laupäewal ütles meister jällegi: „Homme on meil jällegi suur töö käsil,“ ja nõnda see jündis ka teisel, kolmandamal laupäewal. Kui meister neljandamal laupäewal kõikidele ja ka temalegi palka makkis, seal vastas jell: „siin on liiga palju, mille juures ta muist raha tagasi liikts.“ „Aga, mikspärast ei võta ja jeda raha siis mitte, sest et ja jeda ju aruga oled teeninud?“ ütles meister juuri filmi tehes. — Sell aga vastas: „Ei, sest et see nende pühapäewade raha on, mida ma mitte ei taha; pühapäewad ei ole mitte töötegemiseks ega raha teenimiseks seatud, ja ehk ma küll pühapäiwil olen pidanud tööd tegema, siis on see üksnes häda töö ja armastuse pärast Teie vastu olnud, aga mitte raha pärast.“

Imetlewa filmadega waatas wana meister kaua aega oma jelli otja, ja — sellest jaadik seisab müüd sepakoja üks iga pühapäew kinni, kust enam lõotja wuhinat ega haamri lõökisi kuulda ei ole.

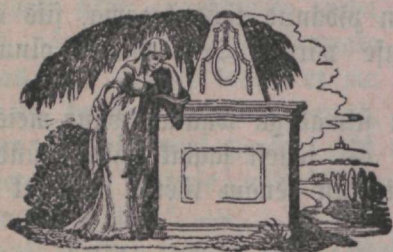
Seda pangu igaüks hoolega tähele: Meie ei tohi mitte kolmandamat lasku ära unustada, ega omast katekismusest wälja rebida; sest kes aga Sumala sõna armastab, see leiab selleks aega küll, et kirikusse minna.

Lapsepõlwe mälestus.

Kui lapsukene olin ma
Ja luhal luitasin,
Ja õhtu hilja ehala
Weel murul mängisin:

Eiis rohke rõõmul paisus rind,
Eiis õnnel hõiskasin,
Nii prii ja kerge tundsin end,
Et kõik muud unust'sin.

Kui suureks sain, siis nägin ma,
Et elu teine ju:
Kind mõitleb järgest waewaga
Ja mõrult kaebab suu . . .

Sõbra hauas.

Maga rahus, kallis weli,
Hinga, sõber ja!
Tormist kõlab kella heli —
Saatjaks sinul ta. —
Hinga! Hinga!

Maga rahus, kallis weli
Hinga, sõber ja!
Mitme laugelt filma wesi
Woolab ojana.
Hinga! Hinga!

Maga rahus, kallis weli,
Hinga, sõber sa!
Käidud sinul eluwäli, —
Müüd sul rahumaa.
Hinga! Hinga!

Maga rahus, kallis weli,
Hinga, sõber sa!
Mööda sinult mure tali,
Kurbtus lõppen'd ka.
Hinga! Hinga!

Maga rahus, kallis weli,
Hinga, sõber sa!
Mutu kahin kostab wali
Weel ju hauale . . .
Hinga! Hinga!

Hinga, hinga waikses hauas,
Puhka rahu und!
Külap taewa pidu lauas
Mäen ma jälle find . . .
Hinga! Hinga!   3. r.

Puhu, lahke tuulekene.

Puhu, lahke tuulekene,
Üle metsa, üle mere
Sinna, kus on üksik pere
Särwe kaldal piisikene.

Selles peres tuulekene,
• Glab üksi minu ema.
Küll wiist igawusest tema
Tunneb piina, waenekene.

Tuulekene, pea siis hoolta,
Lenda järwe kaldal' ruttu,
Tee mu emaga seal juttu,
Ütle: terwist poja poolta!

Terwita ted' päewa algel,
Soowi õnnistust ta tööle,
Kindlust, tugewust ta wõõle,
Kuiwata ta pijar palgel!

Tröösti teda õhtu ehal,
Mängi t'ale tuhat mängi,
Kui ta heidab ime jängi
Puhkust jaama wäsiind kehal.

Kui ta jälle üles ärkab,
Puhu talle õrna wiisi,
Eugufida imelisi!
Et „Sa“ mu poolt — küll ta märkab.

3. R.

Jiljekimbu juurde.

Nasa died ilusad,
Nurmenupud nägusad
Doon jull', pühendusiks;
Olgu sõbrus-täheks nad
Dõlgu, pungad puhkewad,
Slu-õlmed uhkemad,
Et su sõbrust auustan.

3. R.

I. Eihna raamatu ja kirjutusmaterjali kauplus,

Tallinnas, Narwamaanteel nr. 26.

Soowitab oma uueste awatud kauplusest kõiksugu

uuemat ja paremat	kirjanduse, jutu palwe ja fooli	raamatuid.
-------------------------	--	------------

Uued Lauluraamatud odawa hindadega.

kõiksugu kirjutus materjali ja õunesoowi kaarta.	Suur walit Sündimise, leeri, fihluse ja pulma mälestuseks.
---	---

Kirjalikud tellimised saawad ruttu ja korralikult
toimetatud.

Rohkem ostjad saawad head protsendid.